

Tekst hieronder

Vrouw en ambt (vervolg)

Al verschillende keren gaf ik in de afgelopen maanden delen door van bijdragen aan de discussie vrouw en ambt. Wanneer dit nummer verschijnt, komt de tijd dichtbij dat de GS Meppel met besluiten hierover zal gaan komen. Er wordt met grote spanning naar uitgekeken, want iedereen voelt aan hoe ingrijpend de gevolgen van deze besluiten kunnen zijn.

Het *Reformatorsch Dagblad* van 8 april deed een duit in het zakje door één pagina te vullen met een artikel van twee voorstanders van de vrouw in het ambt en één pagina met een artikel van een tegenstander. De voorstanders zijn dr. Maarten Verkerk (zie over hem ook de *Persrevue* van het maartnummer) en dr. Gerrit Glas. De titel van hun artikel vat de strekking ervan goed samen: 'Tegenstanders vrouw in het ambt

staren zich blind op tijdgeest'. Ze geven eerst een kort overzicht van de voorgeschiedenis en constateren dan dat de discussie op drie niveaus plaatsvindt: dat van de exegese, dat van de hermeneutiek en dat van de tijdgeest. Dan komen ze tot hun kern:

Andere hermeneutiek?

Hoe moeten we de discussie in de GKV taxeren? Wordt er toegegeven aan de tijdgeest? Worden de teksten van Paulus weggemasseerd? Is er sprake van een nieuwe, ongereformeerde hermeneutiek?

Binnen de GKV zijn er verschillen van mening over de uitleg van de kernteksten en de betekenis daarvan voor het heden. Ook is er verschil van mening over welke teksten wel en geen rol spelen. Op zich is dat niet verrassend. Wat

wel opvalt, is dat de exegetische discussie nauwelijks wordt gevoerd. Zo heeft het vele exegetische materiaal in Zonen & dochters profeteren over de 'zwijgteksten' nauwelijks de aandacht gekregen die het verdient.

Het lijkt erop dat de exegetische discussie de pas wordt afgesneden met een (vermeend) hermeneutisch argument. De eerste laag van dit argument is dat je een andere hermeneutiek nodig hebt om voor de vrouw in het ambt te pleiten. Dit argument is weinig overtuigend als de exegetische discussie nauwelijks wordt gevoerd.

De tweede laag van dit argument is dat de 'andere' hermeneutiek een product is van de tijdgeest. Dit is een spannend argument. We ademen allemaal – zowel voor- als tegenstanders – de post-moderne tijdgeest in; een tijdgeest die

gedragen wordt door 'ik bepaal zelf wel wat goed is' en de christelijke variant 'de kerk moet zich aan de cultuur aanpassen'.

Zonen & dochters profeteren *signaleert het gevaar van deze postmoderne tijdgeest. Maar tegelijk wordt het gevaar van de tijdgeest van het verleden onder-*

Mr. Dick Slump

kend. Dat gebeurt overigens niet voor het eerst. Zo heeft de eerste auteur van dit artikel al in zijn boek Sekse als antwoord (1996) laten zien dat: a. de tijdgeest van het verleden gekenmerkt werd door de onderdrukking en achterstelling van vrouwen, en: b. dat deze tijdgeest een grote invloed heeft gehad op exegese, theologie en kerk.

Het argument van de tijdgeest keert dus als een boemerang terug. Wij constateren dat de tegenstanders van de vrouw in het ambt zich onvoldoende bewust zijn van de invloed van de oude tijdgeest, die verhindert dat er kritisch wordt gekeken naar 'gecanoniseerde' exegeses.

Hun conclusie is dan ook dat er op het ogenblik geen sprake is in de GKv van een knieval voor de tijdgeest, maar dat er juist een groeiend bewustzijn is dat we lang die tijdgeest veel te onkritisch ingeademd hebben. Ze menen dat er van schrijftkritiek geen sprake is. Kortom: tegenstanders van de vrouw in het ambt zijn zelf (uit angst voor de postmoderne tijdgeest) nog gevangen

in de oude tijdgeest die vrouwen ten onrechte achterstelde.

De tegenstander van de vrouw in het ambt die het RD aan het woord laat, gaat op deze taxatie kritisch in. En wat mij betreft zeer ter zake. Het is br. Dick Slump, onder andere bekend van zijn minderheidsrapport over deze materie aan de vorige GS. Zijn titel is: 'Doe recht aan tegenstanders vrouw in het ambt'. Na de hoofdbewering van Verkerk en Glas te hebben samengevat, schrijft hij:

Ik heb grote moeite met deze benadering en herken mij daarin niet. Als ik gevangen zou zitten in een dergelijke 'oude tijdgeest', zou ik ook met aanzienlijk minder genoegen samenwerken met veel vrouwelijke collega's die hetzelfde werk doen als ik.

Inderdaad voeg ik mij nog steeds in de overtuiging van het overgrote deel van de christelijke kerk in heden en verleden dat het regeerambt van predikant en ouderling alleen openstaat voor mannen. Ik ga niet mee met de voorgestelde koerswijziging, omdat ik er niet van overtuigd ben dat die zich verdraagt met de Schrift.

Ook het rapport Samen dienen en het boek Zonen & dochters profeteren hebben mij niet tot die overtuiging gebracht. Het verbaast me dat Verkerk en Glas schrijven dat er geen gedegen studies zijn verschenen die de conclusies ervan weerleggen. Ik denk alleen al aan de bijdragen in het blad Nader Bekeken en de kritische vragen en opmerkingen in de blogs van Matthijs Haak, Dolf te Velde en Wolter Rose. Het kan zijn dat die bijdragen niet gedegen genoeg zijn bevonden, maar het is duidelijk dat nieuwe exegetische inzichten deze schrijvers niet hebben overtuigd.

Bijbels onderwijs

Ik lees in het Nieuwe Testament, en in het bijzonder in het onderwijs van de apostel Paulus, over man en vrouw in de kerk drie dingen die actuele en blijvende betekenis hebben.

1. In een wereld vol onderdrukking en achterstelling van vrouwen is er eeerherstel voor de vrouw. Onbekommerd schrijft Paulus aan de gemeenten in Galatië: 'Want u bent allen kinderen van God door het geloof in Christus Jezus. (...) Daarbij is het niet van belang dat